

*Opgedragen aan Roger van Rillaer, mijn lieve, bescheiden
en wijze vader wiens steun ik enorm mis.*

Uitgever: Celtica Publishing, Capelle aan den IJssel

Druk: CPI Wöhrmann Print Service, Zutphen

Omslagontwerp: Melchior van Rijn

Eerste druk: 2012

ISBN: 978-94-91300-07-3

Deze editie © door Peter van Rillaer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

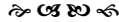
Ishtar Roodrug

en het lot van de wereld

Peter van Rillaer

Hoofdstuk 1

De gehate opdracht

“Opstaan, worm!”

Gemaskerde nummer twee, zoals de meest hatelijke van mijn martelaars zich noemt, wekt mij voor de zoveelste keer. Ik heb alle besef van tijd verloren en weet dat dit het begin van het einde markeert. Het op onregelmatige tijdstippen wakker maken werpt zijn vruchten af, slaapgebrek maakt mij duizelig. Het martelen breekt niet zozeer mijn fysiek, als wel mijn geest. Niet de pijn is het ergste, maar het besef dat ik de greep op de realiteit aan het verliezen ben. Mijn hoofd voelt aan alsof er duizenden spinnen in woelen.

“Ga weg!”

Ik hoop dat ze zullen verdwijnen en de afgrijselijke angst met zich mee zullen nemen. Maar ze lachen me uit en bespotten me. “Jij bent geen mactans, meid. Wij weten het en jij weet het. Doe jezelf een plezier en geef ons het woord. Eén woord en daarna kun je naar een warme tent gaan waar een geparfumeerd bad op je wacht en de heerlijkste gerechten je gehemelte zullen strelen. Wat is je favoriete gerecht ook alweer? Oh, ja. Gebakken fazant, niet?”

Zijn woorden raken me meer dan hij weet.

“Klootzak!”

De eerste komt tot vlak voor mij en sneert: “Oh, ja, dat is je zwak, niet? Lekker eten. Maar het geeft niet, hoor. We hebben hier nog wel wat kevers en kakkerlakken voor je.”

Ik haal uit, maar de kracht ontbreekt me. Twee kettingen die bevestigd zitten aan mijn polsen houden me vastgeketend aan de stutpaal langs de tentwand. De man ontwijkt mij handig. Een doffe pijn schiet door mijn lichaam als nummer twee in mijn maag stompt. Door het brakke water heb ik veel overgegeven, mijn maag is zwak en hij weet perfect hoe hij mij moet raken.

“Rustig, kerel. Ma heeft gezegd dat ze heel moet blijven.”

Nummer twee lacht rauw. “Ze is toch heel, of niet soms?”

Ik haat de tweede man. De eerste doet wat hij moet doen, maar de tweede geniet ervan, dat voel ik zelfs met mijn murw geslagen zintuigen aan. Bij Evaë, wat wil ik hen graag dood! De mannen weten dit. Het is de reden waarom ze gemaskerd zijn en nooit hun echte naam verraden.

Masker één komt voor mij staan. Dichtbij, maar ver genoeg om mijn slagen te ontwijken. In het begin heb ik hem nog te grazen kunnen nemen met een paar kopstoten, maar ze zijn slimmer geworden. Voordat de proef begon, heb ik met een scherpe steen mijn lange haren kort afgesneden om te voorkomen dat ze me eraan kunnen vastgrijpen. Dat frustreert hen. Kleine dingen als dit maken dat ik geniet. Maar het is een schrale troost. Ik ben niet ver van een inzinking, en ze weten het.

“Geef het op, meisje”, zegt masker één nu. “Niemand zal het je kwalijk nemen. Je zult niet de eerste en zeker niet de laatste zijn. Er zijn zo veel functies die je kunt ambiëren, mactans is er gewoon geen voor jou.”

Zijn woorden maken dat ik tranen voel prikken. Ik gun ze hem niet. Eén simpel woord en ik zou van de hel naar de hemel gaan. Het is een belachelijk woord: ‘doornstruik.’ En daarvoor zie ik nu al tien dagen af. Al wat ik hoeft te doen om met rust gelaten te worden, is ‘doornstruik’ zeggen. Het is zo’n onzinnig woord... Waarom niet ‘bloedwraak’ of iets dergelijks? Bijna heb ik het gezegd, maar alleen al het feit dat het zo belachelijk is, maakt me opstandig. Ik verdien beter.

“Ga weg en neem je vriendje mee. Kunnen jullie elkaar plezieren!”

Masker één knikt naar masker twee. Die grijnst breed, maakt de ketting los en trekt hard aan de boeien die ik tien dagen eerder vrijwillig heb laten aandoen. Hoe heb ik zo dom kunnen zijn?

De man kent geen genade, hij sleurt me voort naar de marteltafel. Mijn voeten slepen over de grond, de boeien snijden in mijn vlees. Ik kan wel huilen als ik de deur voor mij zie opdoemen. De deur die ik ben beginnen te haten.

De doek plakt verstikkend tegen mijn gezicht, water sijpelt mijn keel binnen. Ik wil niet verdwijnen. Al mijn spieren staan gespannen en ik hoest, maar hoe meer ik dit doe, hoe meer water ik binnenkrijg. Net voor ik het gevoel heb dat ik bewusteloos zal gaan, trekt nummer één de doek van mijn gezicht. Piepend adem ik in. Die mannen zijn goed. Ze weten precies wanneer ze moeten ophouden. En opnieuw beginnen...

Zodra ik de zuurstof inadem komt het leven terug. En de angst. Mijn hoofd barst als nummer twee beveelt: “Het woord, meid.”

“Stik!”

Nummer één schudt het hoofd en knikt naar de masker twee. Die trekt de doek terug over mijn gezicht. Ik weet wat er komt en spartel heftig tegen. De lucht vermindert onmiddellijk, maar het ergste is het water dat ze op de doek gieten. Het is alsof ik verdrink. De boeien van de marteltafel snijden in mijn be-

nen en armen terwijl ik kronkel in een poging mezelf los te rukken. Die doek moet van mijn gezicht! Ik verdrink. Opnieuw en opnieuw.

"Het woord, meid!"

"Ze heeft eigenlijk wel lekkere tieten, niet?"

"Afblijven! Ma wil niet dat je haar betast of beschadigt."

"Pff... Hoe flauw. Noemt ze dit martelen? Om een vrouw compleet te breken moet je haar verkrachten. Dan pijnig je haar niet alleen, maar ontnem je haar ook haar waardigheid. Dat is het enige dat helpt. Laat haar maar eens voelen hoe goed ik geschapen ben. Dan zal ze het woord wel zeggen."

"Je bent ziek, twee!"

"En jij bent een mietje."

Ik hoor hen nauwelijks. Ik ben bijna gebroken. In het begin vond ik het nog erg dat de mannen zich verlustigden aan mijn inmiddels uitgemergelde, naakte lichaam. Misschien vind ik het wel erger dat nummer twee alleen nog naar mijn borsten kijkt en dat nummer één al een tijdje is opgehouden met mij te beschimpen. Het is een teken dat ik er slecht aan toe ben. Hoe lang gaat Ma deze foltering nog volhouden? Nog eenmaal die natte doek en het water op mijn mond en neus en ik zal het woord zeggen. Niet lang meer.

"Ze is klaar." De vrouwenstem klinkt moederlijk.

Alsof de mannen een bevel gekregen hebben, trekken ze de doek van mijn gezicht en maken mijn boeien los. Geruisloos verdwijnen ze uit de kamer.

Ik draai mij om en val hard op de grond. Ik hoest de longen uit mijn lijf, slieren water en slijm spatten uit mijn mond. Ik kan nauwelijks overeind komen, maar ik moet. Het moment is aangebroken.

Een deur aan de andere kant van de kamer gaat open. Een bijtende wind waait naar binnen en verkilt mij tot op het been. In de opening zie ik een jongen staan. Waarschijnlijk is hij een gast die het Amazonekamp is binnengeslopen, zijn lusten niet heeft kunnen bedwingen en er nu voor moet boeten. Maar hij heeft een kans gekregen. Die krijgen ze altijd.

Hij draagt een leren kuras, in zijn rechterhand houdt hij een lang kromzwaard. Toch kijkt hij mij, een ongewapende, naakte vrouw die nauwelijks kan staan en geboeid is, met ogen vol angst aan.

"Waar wacht je op?" Mijn stem klinkt rauw. Eén brok ellende ben ik, verzwakt tot op het bot.

De jongen valt aan, bevreesd maar niet zonder kunde. Ik vervloek Ma terwijl ik het kromzwaard ontwijk. Het mist me op een haar na. Hij haalt uit. Nog eens. Bij de laatste slag schampt zijn zwaard mijn schouder. Ik heb een snee die hevig

bloedt, maar niet diep is. Mijn verdediging heb ik met opzet laten zakken om dichterbij hem te kunnen komen. Als hij nogmaals toeslaat, buk ik me en draai me vliegensvlug om. Ik kom achter hem uit, zijn zwaard raakt niets dan lucht.

Ik sla mijn handen met de boeien rond zijn nek en laat mij vallen. De boeien boren zich in zijn vlees. Ik trek hem mee naar de grond en hij valt hard bovenop mij. Even speelt mijn maag weer op. Toch bol ik mijn rug op en trek door.

Hij spartelt, slaat met zijn ellebogen in mijn ribben. Ik verbijt de pijn en houd net zo lang vast tot zijn lichaam niet meer schokt. Hijgend duw ik het lijk van me af. De jongen kijkt met uitpuilende ogen naar het plafond. Zijn dood doet me niets. In de plaats daarvan kijk ik met angst naar de deuropening waar de jongen zojuist doorheen is gekomen. Een grote, koperen stoof verspert daar de uitgang. Het ding staat roodgloeiend. Ik voel de hitte tot bij mij en kan de contouren van het reliëf zien dat een kunstenaar er eeuwen geleden kunstig in heeft gehamerd. Het zijn de contouren van een grote spin.

"Ik kan het niet. Ik ben te zwak."

"Je weet dat je moet", fluistert de moederlijke stem.

Ik zucht beverig. Ma is de laatste die ik wil teleurstellen. Ik krabbel overeind en ga naar de stoof. Een paar tellen houd ik ervoor stil om moed te verzamelen. Dan zeg ik door opeengeklemd kaken: "Wat moet, dat moet."

Ik neem de houten handvatten vast. Zij zijn het enige aan de stoof dat niet gloeiend heet is. Ik moet het ding opheffen en verplaatsen en dat kan alleen door het tegen mij aan te houden. Deze keer schreeuw ik wel. Ik schreeuw de longen uit mijn lijf als het reliëf zich aan mijn lichaam vastbijt. De geur van verbrand vlees vult mijn neus. Mijn eigen vlees. Het reliëf brandmerkt mij voor eeuwig.

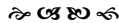
Waar ik de kracht vandaan haal om het ding op te tillen en te verplaatsen, weet ik niet. Flauwvallen is geen optie. Ik houd de stoof die mijn wond dichtschroeit dicht tegen mijn lijf gedrukt. Als ik val zal ik levend verbranden. Mijn hersenen blokken die gedachte.

Dan sta ik buiten, waar de kou mij verwelkomt. Wankelend duw ik de stoof van me af en laat me in de sneeuw vallen. Die meteen begint te sissen. Ik sluit mijn ogen en laat de bewusteloosheid mij omarmen als een koele vriend.

Flarden van gebeurtenissen benevelen mijn zicht tijdens de herstelperiode. Het enige dat mij gezelschap houdt is de zachte stem van Ma die mij steeds dezelfde vraag stelt. Een vraag waar ik, als in trance, keer op keer hetzelfde op antwoord.

"Wat ben je nu?"

"Een mactans! Ik ben een mactans."

De man stootte kreunend in haar, zijn gezicht vertrokken van lust. Ishtar bleef onbewegelijk onder hem liggen. Haar apathie leek hem niet te deren. Hij versnelde zijn stotende bewegingen tot het punt dat een langgerekte schreeuw zijn hoogtepunt markeerde. Pas toen kwam zij in actie.

De schreeuw van de man maakte plaats voor een pijnkreet die op zijn beurt overging in gegorgel. Met grote ogen staarde hij haar aan en bracht zijn rechterhand naar zijn keel. Beide kleuren bloedrood. Verbijsterd schudde hij het hoofd.

Ishtar vond zijn gezichtsuitdrukking potsierlijk. Haar slachtoffer kon gewoon niet bevatten wat er was gebeurd. Eerst zat hij in de hemel en nu was hij op weg naar de hel. Ze duwde hem walgend van zich af, met een plof belandde hij op de grond. Liggend op zijn rug hapte hij naar adem, als een vis op het droge. Ze had haar werk goed gedaan. Drie steken. Twee in de luchtpijp, één in de halsslagader. Niet alleen kreeg hij geen lucht meer, hij kon ook niet naar de twee wachten schreeuwen die voor de ingang van zijn tent stonden. In zijn laatste stuiptrekkingen stootte hij nog wel een karaf met wijn om, maar de mannen kwamen niet op het geluid af. Een man doden tijdens het liefdesspel had als voordeel dat geluiden die anders argwaan zouden wekken, nu normaal klonken. Onbewogen sloeg Ishtar de doodsstrijd van de kronkelende man op de grond gade. Sarcastisch bedacht ze dat, hoe moedig ze ook waren, ze uiteindelijk allemaal op dezelfde manier stierven. Met angst voor de dood.

Toch voelde ze geen trots toen ze naar het gevolg van haar werk keek.

“Dood een gevaarlijke man steeds tijdens het liefdesspel”, placht Ma altijd te zeggen.

Ook nu had ze haar instructies gehad. Volgens Ma was dit een gevaarlijke man, een grote krijger die heel wat soldaten had gedood in de laatste oorlog en die vele steekspelen had gewonnen. Ma had haar expliciet verboden de strijd met hem aan te gaan.

“Tijdens het liefdesspel is een man weerloos en als je wacht tot hij komt, zijn zelfs zijn zintuigen verdoofd. Dan is elke man, gevaarlijk of niet, zo makkelijk als een lammetje. Laat ze gaan als ze komen.”

Het was een van Ma's favoriete mopjes. Als een goede mactans had Ishtar naar haar geluisterd, desondanks voelde ze spijt toen ze zijn stuiptrekkingen zag verminderen. Ze had liever haar krachten met hem gemeten. Hij had ge-

dacht dat hij o zo goed, sterk en moedig was. Mannen als hij keken neer op de 'zwakke' vrouwen, zagen hen enkel als een genotsmiddel voor het slapengaan. Helaas waren de vrouwen in de mannenbeschavingen zo geconditioneerd dat ze nog voor zulke praatjesmakers vielen ook. Ze moesten eens weten. Drie minuten, langer had hun 'liefdesspel' niet geduurd.

Wat had ze deze machoman graag het tegendeel getoond door hem publiekelijk te vernederen, het liefst ten overstaan van al zijn mannen, in plaats van het hier stiekem te doen in zijn tent. Maar het was nu eenmaal zo.

De stuip trekkingen verminderden. De man hield zijn keel vast alsof hij het onomkeerbare ermee wilde veranderen. Zijn ogen puilden uit.

"Oh, bijna vergeten." Ishtar stapte op hem af. Ze bukte zich naar hem toe zodat hij haar goed kon horen, maar behield voldoende afstand om niet met zijn laatste krachten gewurgd te kunnen worden. Ze zou niet de eerste mac-tans zijn die op die manier gestorven was. "Met de groeten van je vriend Eustacius. Hij zegt dat je waarschijnlijk nu wel met je poten van zijn vrouw zal blijven." Ze ratelde routineus de boodschap van haar opdrachtgever af. In feite vond ze dat een behoorlijk laffe vent. Als iemand hem met zijn vrouw bedroog had hij er beter zelf komaf mee gemaakt, oordeelde ze. Ze kon zich niet van de indruk ontdoen dat die Eustacius een dubbele agenda had. Op het grote vasteland was loyaliteit omgekeerd evenredig met het succes van de ander. Jaloezie en eerzucht waren schering en inslag. Het zou haar niet verwonderen als die Eustacius nu zijn land zou inpikken, maar dat waren haar zorgen niet.

De man op de grond sperde zijn ogen nog eenmaal open, rochelde nog een keer en toen was het gedaan. Zijn laatste blik was er een van afgrijzen.

"Tot zover de avonturen van de moedige Argon", fluisterde ze terwijl ze zich omdraaide.

Ze gooide het mes van zich af. Nu moest ze ongemerkt uit het kamp zien te komen. Ze nam haar overkleed, dat uit één stof vervaardigd was, en trok het aan. De man had gelukkig toegestaan dat ze haar rokje had aangehouden, anders zou hij wel eens vragen kunnen hebben gehad over het teken op haar lichaam. Maar ze was goed in het overtuigen van mannen, zeker als hun libido hun parten speelde. Schichtig keek ze om zich heen. Aan de ingang van de tent was geen beweging te zien. Ze opende de achterflap, schoof er geruisloos onderdoor en sloop weg in de richting van de bossen.

"En, hoe was hij?"

Ishtar wierp Esther een geïrriteerde blik toe. Esther was haar vriendin, maar soms werkte ze op haar zenuwen met haar domme vragen. Ze was weer

helemaal opgetut. Haar blonde haren vielen in lange tressen over haar schouders. Ze bedekten nauwelijks haar voluptueuze boezem die nog eens extra in de verf gezet werd door een strak, wit, kleedje. Ze had haar fijne gezicht en ogen met maquillage versierd, maar had hierbij niet overdreven. Blijkbaar had ze gedurende het jaar ook wat oefeningen gedaan. De vetrolletjes die ze het jaar daarvoor door haar zwangerschap had gehad, waren compleet verdwenen. Ishtar begreep niet goed waarom ze er zo uitzag. De halfjaarlijkse week van het paren was pas over twee weken en Esther zou intussen moeten weten dat haar oogverblindende verschijning niets bij haar losmaakte. Natuurlijk kende ze het ritueel ook. De week van het paren werd voorafgegaan door een periode waarbij de broedsters met hun uiterlijk pronkten en elkaar zo de loef afstaken. De meeste andere kasten binnen de Amazones begrepen dit niet zo goed, maar de broedsters hadden er schik in en de andere Amazones en Magunden hun dit pleziertje.

Broedsters hadden, gezien hun functie, een absurde interesse voor mannen. Ishtar begreep dat Esthers vraag hieruit voortvloeide. Zelf begreep ze niet dat er één Amazone was die daadwerkelijk interesse kon hebben in het andere geslacht. Mannen waren dom. Zij wenste dan ook zo weinig mogelijk woorden aan hen vuil te maken.

“Dood”, antwoordde ze dan ook onverschillig.

Esther trok pruillip.

“Je weet best wat ik bedoel, Ishtar.” Ze boog zich voorover en fluisterde: “Ik bedoel: hoe was hij in bed?”

“Zoals alle mannen: slecht. En je weet dat mijn naam niet langer Ishtar is.”

Esther schudde koppig haar hoofd.

“Ik vertik het om je bij je spinnennaam te noemen, Ishtar. Ik haat die naam! Welke vrouw noemt zich in Evae’s naam Roodrug?”

“De roodrug is een van de giftigste spinnen die er bestaat, Esther. Haar beet is pijnlijk en dodelijk. Het is een hele eer dat Ma me deze naam gegeven heeft. Je zou blij voor me kunnen zijn.”

Esther trok haar wenkbrauwen op en snoof. “Blij? Waarom? Is het niet erg genoeg dat je zulk een afgrijselijk litteken op de voorkant van je lichaam hebt? Ik versta jullie mactans niet. Waarom moeten jullie zo gehoorzaam zijn? Ma heeft niet het recht om je lichaam te verminken en je identiteit af te nemen.”

“Ma heeft alle recht”, snauwde Ishtar. “En als jij een beetje slim was, zou je zulke dingen niet zeggen.”

Het gezicht van Esther trok spierwit weg. Ze had vol vuur gesproken, maar nu beseftte ze haar fout. Ze legde een smekende hand op haar arm.

“Je gaat haar toch niets zeggen, hé?”

Nog steeds een beetje nukkig klopte Ishtar op haar hand.

“Nee, maar breng me dan ook niet in de verleiding.”

Er ontsnapte een opgeluchte zucht aan Esthers mond. Ze boog het hoofd en zag er opeens een stuk minder mooi uit.

“Het is gewoon zo... Ik herken je niet meer, Ishtar... Ik bedoel, Roodrug.” Ze produceerde een verontschuldigende glimlach.

“Vroeger was je vrolijk en speels. Tegenwoordig ben je bijna alleen nog maar nors. Als ik je vraag hoe het leven buiten de stam is, geef je altijd zulke nietszeggende antwoorden. Vind je het dan vreemd dat ik de oude Ishtar mis? De praatgrage Ishtar die geen detail onvermeld liet?”

Ishtar hield haar pas in en keek Esther lang aan. Hoe kon ze haar vertellen wat ze de laatste vijf jaar had meegemaakt? Het slagingspercentage bij de mactans was klein en dat had zijn reden. Er waren er zelfs die het niet overleefden. Hoe kon ze haar vriendin duidelijk maken dat de Ishtar van vroeger door de jarenlange, harde training voorgoed was weggebrand?

Alleen een mactans verstaat een mactans, luidde het spreekwoord. Wat Ishtar betrof was dit het beste spreekwoord dat er bestond. Dit zei ze echter niet aan Esther. In de plaats daarvan zei ze: “We mogen geen details van opdrachten geven, dat weet je.”

Esther keek sip voor zich uit in een stille reactie op haar opmerking.

Ishtar hield stil. Vanuit haar ooghoeken zag ze Esther met een ongelovige blik naar de tent kijken voor welke ze gestopt waren.

“Ga je hier naar binnen? Ben je ziek?”

Een naar gevoel kneep in Ishtars maag en ze antwoordde stug: “Nee.”

“Hier komen alleen de zieken. Waarom zou jij...” Esthers woorden bleven in haar keel steken. Ishtar zette zich schrap voor de vraag die ging komen. “Ben je terug... Heb je bij hem gewacht tot het einde?”

“Ja, ik heb gewacht tot hij gekomen is. Nu tevreden? En nee, ik weet niet of ik zwanger ben. Daarom ben ik hier.”

“Maar waarom? Je weet dat de kans dan groter is dat je...” Esther maakte haar zin niet af.

Met een mengeling van afgrijzen en medelijden keek ze Ishtar aan. Het deed haar meer dan ze wilde toegeven.

“Ze zijn dan weerlozer, in orde? Mag ik hopen dat deze ondervraging nu ten einde is? Als je me wilt excuseren. Ik heb een afspraak.”

Ishtar had Esther niet willen afbekken, maar haar woorden deden ronduit pijn. Resoluut stapte ze de tent van heler Olga binnen. Daar was het donker en het rook er naar gedroogde kruiden. Net zoals de andere helers had Olga haar tent aan de rand van het kamp geplaatst. De helers hielden van de natuur en waren een beetje wereldvreemd. Olga was echter anders dan de andere helers. Terwijl die hun praktijken het liefst in de open lucht deden, prefereerde zij het donker. Ze was ook norser dan de anderen. Het was daarom niet te verwonderen dat de meeste Amazones haar meden. Tenzij men ziek of gewond was, werden helers sowieso gemeden omdat zij met magie begiftigde vrouwen waren. Voor Amazones die zelf geen magie hadden was dit meestal voldoende reden.

De helers stonden in voor de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de Amazones. Hun magische, geneeskrachtige talenten stonden wijd en zijd bekend. Menig ander volk was jaloers op de helers van de Amazones. Nergens anders werden gewonde krijgers zo vlug opgelapt als bij hen, waardoor ze altijd een grote bedreiging vormden tijdens veldslagen. Of, zoals een soldaat van Ariën ooit opmerkte: "Om van een Amazone verlost te zijn, moet je haar wel doden! Anders komt ze tijdens dezelfde veldslag nog terug."

Tijdens de paringsweek hadden helers nog een belangrijke functie. Zij zorgden ervoor dat de bevruchting goed verliep en dat de vrucht later een vrouwelijk kind zou opleveren. Dit kon enkel door handoplegging vlak na de daad. In vroeger tijden stond de heler naast de man en de broedster te wachten tot het gedaan was, maar dit bleek funest voor de libido van de meeste mannen. Sindsdien wachtten zij geduldig in de ruimte ernaast die spottend 'de wachtkamer van de bevruchting' genoemd werd. Als de vrucht later met hoge uitzondering een jongen werd, ervoer men dit als een ramp. Vroeger werden die zuigelingen zonder pardon gedood, maar omdat de broedsters en moeders hier nogal emotioneel op reageerden, had de twaalfde Ma besloten ze te laten leven om ze daarna voor andere doeleinden te gebruiken. Zoals het martelen van toekomstige mactans.

Olga's tent bestond uit een smalle gang die uitkwam in een grote leefkamer. Daar zat de heler op een stoel bij een tafel in het midden van de kamer. In het zwakke licht van een enkele vetkaars kon Ishtar nog net een stoof en een rek met kruiden en voedingswaren herkennen. Telkens als ze in deze tent kwam, verwonderde ze zich over het feit dat helers wezens van het licht genoemd werden. Wat dat betrof was Olga de uitzondering op de regel.

"Wie is daar?"

"Ik ben het, Olga, Roodrug."

“Ah, Ishtar. Kom dichterbij.”

Ishtar slikte de vinnige opmerking over haar naam in. Olga was de enige die wilde doen wat ze van haar verlangde, van de andere helers kreeg ze slechts een blik vol afgrijzen als ze haar verzoek formuleerde. Dus negeerde ze Olga's minachtende toon en bewoog dichterbij.

“Als ik het goed begrijp, wil je weer weten of je bent vol gestoken. En als dat zo is, wil je de vrucht laten verwijderen.”

Ishtar aarzelde, maar knikte toch.

“Goed”, zei Olga terwijl ze haar soep van de tafel nam en wegzette. “Leg je hier maar neer.”

Weer aarzelde Ishtar. Deze keer was het de spottende stem van de heler die haar aanspoorde. “Wat? Is er een probleem? Heeft de stoere mactans schrik van de harde tafel? Moet ik er een kussentje op leggen?”

Ishtar kon haar wel dood bliksemen terwijl ze zich op haar rug op de tafel legde. Olga bracht een minachtend lachje ten gehore. “Doe je maar niet zo stoer voor, Ishtar. Ik heb je gekend toen je nog een kind was. Ik weet wat er achter die harde bolster schuilt.”

Voor de tweede keer slikte Ishtar een opmerking in. In plaats van die te uiten, ontdeed ze zich zwigend van haar overkleed en onderlijfje.

De heler hield haar handen boven haar buik en mompelde wat. Het gemompel hield een kwartiertje aan. Toen ze gedaan had, ging Ishtar overeind zitten. Olga schonk haar een veelbetekenende blik.

“Je hebt weer prijs.”

Woedend sloeg ze met haar vuist naast zich op de tafel.

“Inderdaad. Jij bent een behoorlijk vruchtbare vrouw. Had niet een van de zieners gezegd dat je een goede broedster zou zijn?”

Olga's opmerking herinnerde Ishtar op onaangename wijze aan haar lotsbeschikkingdag. Voor even was ze weer de bange, jonge vrouw die in haar lichte kleed voor de zieners stond. Ze was net zestien jaar en mactans worden was nog nooit ter sprake gekomen. Het enige dat ze wist, was dat ze geen voedster wilde worden. Ze zag de gezichten van de zieners opnieuw voor zich. Zij keken in je ziel en bepaalden je lot. Amazones werden onderverdeeld in vijf groepen: voedster, broedster, krijger, heler en ziener. Broedsters werden, als ze te oud voor het baren werden, moeders en de mactans waren de elitestrijders van de krijgers.

Ishtar huiverde bij het herinneren van het moment dat alle drie de zieners een verschillende uitkomst voor haar verkondigden. De kreten van ongeloof echoden na in haar hoofd. Drie verschillende uitslagen was nooit eerder voor-

gekomen. Twee kwam wel eens voor, daar broedsters ook agressief konden zijn, voedsters uitermate vruchtbaar en meer van dat soort zaken. Maar bij haar stelde ieder van de zieners haar een andere toekomst in het vooruitzicht. De een vond dat ze een prima voedster zou zijn, de tweede zag in haar een goede broedster en de derde en wijste, Althea, zag in haar een krijger. Uiteindelijk was het Ma die de knoop moest doorhakken. Zij koos, na lang nadenken, voor het laatste. Ishtar was er haar eeuwig dankbaar voor. Natuurlijk waren er kwade tongen die beweerden dat Ma haar dicht bij zich wilde hebben daar ze een boontje voor haar had, maar dat durfde niemand hardop te zeggen.

“Ik ben een mactans en dat blijf ik!”

Olga verhief haar stem. “Wat is er, Ishtar? Voel je je te min om een broedster te zijn?” Ongewild kromp Ishtar in elkaar. Haar reactie lokte een lachje uit bij de heler. “Zie je wel dat je niet zo hard bent als je wilt toegeven? Je vriendin staat buiten, niet?”

“Doe je plicht, vrouw”, zei Ishtar boos.

“Niet zo brutaal, of ik beslis om het niet te doen. Ik laat je bovendien weten dat dit de laatste keer is dat ik dit doe. Een heler is er om het leven te verlenen, niet om het te vernietigen.”

“Waar moet ik dan de volgende keer naartoe?”

“Je kunt er natuurlijk voor zorgen dat er geen volgende keer is. Je moet ook Ma niet op me afsturen, want mijn besluit staat vast.”

Olga keek Ishtar veelbetekenend aan, zodat zij wist dat ze het meende. Vervolgens trok ze een gezicht alsof ze iets vies gegeten had.

“Laat ik er dan maar aan beginnen. Ga terug liggen.”

Zwijgend voldeed Ishtar aan het bevel. Olga hield haar handen opnieuw boven haar buik, maar deze keer sprak ze anders, met donkere woorden en een raspende stem. Haar handen gloeiden plots op en heel even werd de tent verlicht door het helderste blauw. Ishtar slaakte een kreet en plooidde dubbel. Het was alsof iemand een gloeiende pook in haar buik gestoken had.

Het duurde een tijdje voor ze weer helder kon denken. Woedend keek ze Olga aan.

“Was dit echt nodig?”

“Oh, heb ik je pijn gedaan? Dat spijt me dan. Misschien is je lichaam het beu dat deze dingen aldoor gebeuren. Een lichaam kan vreemd reageren in zulke omstandigheden.”

Het lichaam, ja dat zal wel, dacht Ishtar. Langzaam gleed ze van de tafel. Haar benen voelden loodzwaar.

"Je weet wat je te wachten staat? Morgen beginnen de bloedingen die de vrucht uit zullen drijven. Ze zullen erger zijn dan anders, dus je kunt best veel rusten. Maar dat zal wel in dovemansoren vallen, veronderstel ik."

Olga draaide zich met een ruk om en liep naar een hoek van de tent waar een schaal met water stond. Hoewel ze haar niet had aangeraakt begon ze haar handen driftig te wassen. Ishtar begreep waarom ze het deed. Ze voelde zich zelf ook vies.

Esther wachtte haar met op elkaar geklemde kaken op. Een tijdje stapten ze zwijgend naast elkaar voort, maar Ishtar wist dat Esther dit niet lang kon volhouden.

"En?"

"Wat, en?"

"Je was zwanger, niet?"

Ishtar wist niet of Esther het gesprek tussen haar en Olga gehoord had, maar ze besloot het niet te vragen.

"Ja."

"En je hebt het laten weghalen!" Esther spuwde de woorden haast uit. Ishtar begreep waarom. Voor een broedster was het weghalen van een kind een verschrikkelijke daad. Zelf voelde ze zich er ook niet gelukkig mee, maar er was voor haar geen andere optie.

"Ja. Laat me met rust!"

"Dat is heiligschennis!" Esther liet niet af. "Volgens Evaë..."

"... Mag men de vrucht niet doden als het een meisje is. Dat was nu niet het geval", onderbrak Ishtar haar.

"Dat weet je niet zeker!"

Voorbijgangers keken vreemd op bij het horen van Esthers geschreeuw.

"In dit stadium is niets zeker", probeerde Ishtar haar te sussen. "Ik stel me steeds voor dat het een jongen is. En dat is dat."

"Maar..."

Ishtar zond haar een woeste blik toe en Esther slikte haar woorden in.

"Wat wil je verdorie dat ik doe, hé? Ik ben een mactans! Mactans brengen geen kinderen ter wereld. Wat als het een jongen is? De helers waren er niet bij om het geslacht te regelen, of wel soms? Kun je je de schande voorstellen? Voor ons zijn andere regels van kracht, dat weet je. Mactans moeten soms de regels overtreden in de dingen die ze doen. Dus houd er alsjeblieft over op, wil je?"

Zwijgend liepen ze verder. Tussen hen leek een muur te zijn opgetrokken. Uiteindelijk verbrak Ishtar de stilte. Er verscheen een verheugde uitdrukking op haar gezicht. Ze stak haar neus omhoog en snoof de lucht op. "Oh, nee het is niet waar. Ja, het is waar! Heerlijk!"

Esther snoof de lucht ook op. Haar gezicht betrok.

"Oh, nee, dat meen je niet..."

"Jawel, Esther. De voedsters bakken spek!"

Verwijtend keek Esther haar aan.

"Jij bent onmogelijk! Ik kan echt niet begrijpen dat jij zo slank blijft. Jij kunt eten als een beer en toch blijf je dat figuurtje houden."

Er klonk jaloezie door in Esthers stem. Dat verwonderde Ishtar niet, broedsters waren altijd fanatiek bezig met hun uiterlijk. De concurrentie in dat wereldje was behoorlijk hoog.

"Kom, misschien zijn we nog op tijd. De eerste stukken zijn altijd het lekkerst. Je gaat je vingers aflikken!"

"Nooit van mijn leven", verzuchtte Esther, maar ze volgde toch.

De eetplaats was een plek midden in het kamp. Daar stonden de voedsters voor grote vuren met pannen en ketels. Rond de kookplaats stonden houten tafels en banken. Het was een stralende dag, iedereen verkeerde in opperbeste stemming. Tot Ishtars ergernis waren er al verscheidene Amazones aan het aanschuiven. Honderden stukjes spek sisten in de pannen en zorgden voor een overheerlijke geur. In de ketels werden groenten gekookt en op een grote tafel lagen hompen brood. Het brood en de groenten interesseerden Ishtar niet, zij had enkel oog voor het sissende spek.

"Komaan, Esther, haast je. Straks is het op!"

Esther rolde met haar ogen.

"Ik kom al..."

Het duurde Ishtar veel te lang voordat zij aan de beurt was. Eindelijk werd haar geduld beloond, een van de voedsters legde drie stukken spek op haar bord. Teleurgesteld keek ze van haar bord naar de voedster.

"Drie maar?"

De voedster antwoordde haar nors. "Dat is de gebruikelijke hoeveelheid. Je kunt je maaltijd nog aanvullen met groenten en brood."

"Ik ben een tijdje weg geweest en heb de vorige spekronde gemist. Dus heb ik in feite recht op een dubbele portie."

"Drie is de regel. De volgende graag."

"Verdorie, voedster, geef me nog drie stukken, of het zal je berouwen!"

Ishtar keek de voedster fel aan. Die wierp een angstige blik op haar lange, gespierde armen. Ze hoefde het merkteken op haar buik niet te zien om te weten wat ze was. De voedster knee haar ogen toe, maar schepte toch nog drie stukken spek op. Haar gezicht sprak boekdelen

“Jullie mactans denken altijd dat jullie meer mogen dan een ander.”

“En dat is ook zo”, snoof Ishtar, waarna ze zich omdraaide.

“Was dat nu echt nodig?”

Op Esthers bord lagen alleen maar wat groenten en een stukje brood. Ishtars kin droop van het vet toen ze het spek met grote happen binnenschrokte.

“Ja. Voedsters zouden ondertussen moeten weten dat mactans kribbig zijn als ze van een opdracht terugkomen. Als ik meer spek vraag, hoef ik daar geen uitleg voor te geven.”

“Jullie mactans vinden echt dat jullie beter zijn dan een ander.”

Ishtar haalde haar schouders op.

“Ik heb haar kaste niet gekozen.”

“Dat is behoorlijk arrogant en dat weet je”, viel Esther uit. “Uiterekend jij zou beter moeten weten. Eén ziener die iets anders had gezegd en misschien had je nu ook spek staan opscheppen.”

Dat was een rake opmerking. Ishtar keek Esther woedend aan.

“Je hebt geluk dat je een goede vriendin van me bent, Esther. Je weet dat dit onderwerp taboe is!”

Haar stem had onmiskenbaar dreigend geklonken.

Esther schudde het hoofd. Het werd nooit luidop gezegd, maar Ishtar had gelijk. Ma mocht nog zo veel zeggen dat er geen hiërarchie onder de Amazones bestond, de werkelijkheid gaf haar ongelijk. En uiterekend Ishtar moest beter weten. Esther was ervan overtuigd dat de enige reden waarom Ishtar voor mactans gekozen had, was omdat ze aan iedereen wilde bewijzen dat Ma de juiste keuze had gemaakt. Hierdoor was ze in zichzelf gekeerd geworden en net dat vond Esther spijtig.

Esther keek naar de voedsters die het spek opdienden. Om een voedster te zijn had je geen speciale talenten nodig. Juist daarom werd er een beetje door de andere kasten op hen neergekeken. Toch vormden zij de grootste groep binnen de stam en was hun werk van onschatbare waarde. Zij hoedden de dieren, kookten, maakten en wasten kleding en vervaardigden en repareerden gebruiksvoorwerpen die de stam nodig had. Zonder hen was de stam niets waard.

Een trapje hoger kwamen de broedsters en de moeders. Zonder de broedsters was er geen aangroei en zonder de moeders geen opleiding tot zestien

jaar. Vanaf die leeftijd ontfermden de kasten waaraan de jonge vrouwen werden toegewezen zich over hen. Broedsters hadden het gemakkelijkste leven in de stam. Zij moesten ervoor zorgen dat ze mooi en gezond en vooral vruchtbaar bleven. Hun leven was toegespitst op die speciale week die de week van het paren genoemd werd. In die week gaven zij zich aan de mannen van de grote vlakke met maar één bedoeling: zwanger worden.

Op de derde trede stonden de krijgers die zorgden voor de bescherming van de stam. Net als de broedsters en moeders werden zij gerespecteerd, al was het maar uit angst. Krijgers reed je beter niet tegen hun kar en dan vooral de mactans niet. Die vormden de elite-eenheid van de krijgers. Niemand, buiten de mactans zelf en Ma, kende precies hun taak. Zij werden dikwijls ingezet bij opdrachten buiten de stam die volgens Ma noodzakelijk waren voor hun voortbestaan. Niemand durfde haar daarin tegen te spreken.

Op de vierde en vijfde trede stonden de helers en de zieners. Zij waren de enigen in de stam met magische krachten en werden daardoor erg gerespecteerd. Zieners waren enerzijds van belang voor het bepalen van de lotsbestemmingen van de Amazones. Anderzijds waren zij de priesteressen die door hun spiritualiteit instonden voor de liturgie van de tempel. In de maanden voor de paringsweek hadden ze ook een belangrijke functie. Onder bescherming van honderden krijgers gingen ze dan op bezoek bij de mannen van het vasteland en kozen daar degenen die nodig waren voor het bevruchten van de broedsters. De meeste mannen van het vasteland wachtten dit bezoek vol verwachting en angst af. Angst omdat de zieners nooit mannen kozen op basis van status, maar op basis van vruchtbaarheid, uithouding en kracht. Precies in die volgorde. Onnodig om te zeggen dat veel mannen na het bezoek of heel ongelukkig, of euforisch waren, te meer omdat de broedsters overal geroemd werden voor hun schoonheid en bedrevenheid in het liefdesspel.

Veel krijgsheren boden Ma een fortuin om gebruik te mogen maken van de talenten van de zieners. Die boot hield Ma echter af. Een ziener voor zulke doeleinden gebruiken werd gezien als heiligschennis. Zieners waren, buiten lotsbeschikkingdag die hen in het middelpunt van de belangstelling plaatste, mensenschuw. Meestal vestigden ze zich aan de rand van het tentendorp waar ze zich bezighielden met meditatie en contemplatie. Zieners waren zeldzaam. Het kwam slechts sporadisch voor dat er een werd gekozen op lotsbeschikkingdag. Als het dan toch eens gebeurde, was het altijd feest.

“Hé, gaat het?” Ishtars stem wekte Esther uit haar gedachten.

Ze keek haar glimlachend aan. Blijkbaar had het spek niet alleen haar honger gestild, maar ook haar knorrige humeur weggenomen. Ze leek spijt te

hebben van haar harde uitspraken. Esther kende haar goed genoeg om dit te weten en ook zij glimlachte.

Mactans verontschuldigde zich nooit. Waarschijnlijk zou er nu een of ander hemeltergend compliment komen om haar op te vrolijken. De andere kasten dachten altijd dat broedsters leeghoofden waren die alleen aan hun uiterlijk dachten, maar niets was minder waar. Door hun gevoeligheid hadden ze de anderen intuïtief vlugger door. Toch lieten ze de andere kasten liever in het ongewisse.

“Selena is precies wat dikker geworden, of vergis ik mij?”

Esther moest moeite doen niet in lachen uit te barsten. Bij Evae, dit lag er wel vingerdik op! Selena was haar concurrente tijdens paringsweek. Zij was buitengewoon mooi, het kiezen ging altijd tussen hen tweeën.

Een of andere domme traditie schreef voor dat de mannen tijdens paringsweek als eerste mochten kiezen met wie ze wilden paren. Pas als meer dan één man voor dezelfde koos, mochten de Amazones de knoop doorhakken. Spijtig genoeg kozen zieners de mannen alleen vanwege hun vruchtbaarheid en nooit om hun uiterlijk. Tijdens de paringsweek waren er dan ook mannen in alle maten en gewichten. Het jaar daarvoor was het qua uiterlijk maar minnetjes geweest. De knapste en meest gespierde man had Selena gekozen en die had later geen moment onbenut gelaten om haar in te wrijven wat een geweldige week ze had gehad. Onnodig te zeggen dat Esther haar dit jaar terug wilde nemen. Selena had dit jaar precies wat minder moeite gedaan om strak te blijven.

“Ja, hè?” zei ze dan ook enthousiast. “Volgens Ariadne is ze zo arrogant geworden dat ze niet meer op haar lichaam past en...”

Ishtar luisterde met een half oor naar Esthers roddels. Ze onderbrak haar niet één keer, wetend hoe belangrijk dit voor haar was. Zelf zou ze het verschrikkelijk vinden als ze een week met een man zou moeten doorbrengen. Esther ratelde maar door, tot Ishtar iemand hoorde naderen. Met een ruk draaide ze zich om. De persoon die achter haar was verschenen keek grijnzend op haar neer. “Verdorie, en ik dacht dat ik je nu eens echt goed beslopen had.”

Over Ishtars gezicht gleed eveneens een grijns. “Je zou beter moeten weten, Hestia.”

“Ik weet het, maar toch. Sluipen is nooit mijn beste vak geweest. Maar dat is niet de reden waarom ik hier ben. Ma ontbied je.”

Ishtar stond op.

“Het spijt me Esther, zoals je ziet word ik ontboden.”

“Ja, ja, ik weet het. Mactansgeheimzinnigheid en complotten en zo. Doe Ma de groeten.”

Ishtar lachte. “We zullen het gesprek later voortzetten. Beloofd.”

Ishtar nam Hestia stiekem op terwijl ze naar de grote tent van Ma stapten. Ze benijdde Hestia die groot en gespierd was. Hestia had stevige benen en bijna geen borsten, heel geschikt voor de functie van mactans. Ishtar bezag haar eigen ranke figuur, met de lange benen en ronde borsten, en ze haatte zichzelf. Zij leek meer op een broedster dan een mactans. En met alle respect voor haar vriendin, dat wilde ze niet zijn.

Voor hen doemde de tent van Ma op. Amazones hechtten niet zo veel belang aan status als in de mannenmaatschappij gebruikelijk was. Daar hadden ze zelfs de idiote regel dat een leider of koning zijn functie door afstamming doorschoof. Alsof iemands zaad automatisch een garantie was voor goed leiderschap. De Amazones stemden hun leider, hun Ma. Elke stem was evenveel waard. Het leiderschap gaf Ma niet het recht zich hooghartig te gedragen tegenover de andere Amazones. De belangrijkste reden waarom de leider van de Amazones zo’n simpele titel als Ma - wat de afkorting was van ‘moeder van de stam’ - verkreeg, was juist om haar daaraan te herinneren. Toch zou geen enkele Amazone het in haar hoofd halen het leiderschap van een Ma te betwisten. Terwijl de leiders bij de mannen hun macht afdwongen door angst, dwong Ma haar macht af door respect. Dat vond Ishtar een veel beter systeem.

Zoals het een leider betaamde, had Ma haar tent op de hoogste heuvel gebouwd. Natuurlijk was het de grootste tent, maar toch niet veel groter dan de andere. Ook het interieur was vrij sober. In feite leek het alsof Ma zich voor haar status schaamde, maar Ishtar wist wel beter. Ma was de leider en dat wist ze maar al te goed.

Twee krijgers voor de tent versperden de toegang met hun speren. Toen ze zagen wie eraan kwamen, lieten ze deze zakken. Mactans mochten altijd binnen bij Ma. Het was een voorrecht dat hun soms smalend de bijnaam ‘de vriendinnetjes van Ma’ opleverde.

“Ik blijf hier”, zei Hestia.

Ishtar knikte naar haar en sloeg de tentflap om.

De warmte van de tent raakte Ishtar vol in het gezicht toen ze binnen kwam. Een grote en goed uitziende blonde vrouw stapte op haar toe. Ma nam haar vast bij haar middel, sloeg een arm om haar hals en kustte haar vol op de mond. Het was algemeen bekend dat Ma van vrouwen hield. Dat was ook niet

verwonderlijk in een stam waar alleen de broedsters gemeenschap met mannen hadden. Ishtar wist dat ze een van Ma's lievelingen was. In feite moest ze dat een hele eer vinden, maar in werkelijkheid stemde het haar ongemakkelijk.

"Roodrug, Roodrug. Wat ben ik blij jou te zien! Zet je neer en eet wat druiven of gedroogd vlees alsjeblieft."

"Nee, dank je Ma. Ik heb juist gegeten."

"Laat me raden. Alleen vlees zeker? Je moet ook fruit eten, meid, anders zal het je berouwen. Evaë heeft je een geweldig lichaam gegeven, maar je moet haar niet te veel verzoeken. Neem wat fruit, toe."

Ishtar nam plaats op de paarse kussens, greep een handvol druiven en propte die in haar mond. Ma schudde grinnikend het hoofd. "Jij bent wel de meest arrogante van al mijn mactans, Roodrug, en dat wil wat zeggen. Maar daar houd ik van."

Ook zij ging zitten. Ishtar bekeek haar mooie figuur en bruine benen. Ma droeg een kort kleed van gele stof dat strak rond haar lichaam spande. Ma was zeker vijftien jaar ouder dan zij, maar ze zag er nog verdomd afgetraind uit. Ishtar wist dat ze maar een half woord tegen Ma hoefde te zeggen of ze zou haar favoriete bedgenoot worden. Dus waarom deed ze dat dan niet?

Ma zag haar blik en raadde haar gedachten. Ze produceerde een geforceerd glimlachje.

"Ik weet dat je zo niet bent, Roodrug. Maar als je me nog lang met van die ogen aankijkt, vrees ik dat ons gesprek een paar uur later zal plaatsvinden."

Van haar stuk gebracht richtte Ishtar haar blik op de grond. Ma grinnikte. "Goed, voor ik je helemaal in verlegenheid breng, zal ik je eerst maar complimenteren met je succesvolle laatste opdracht."

Lichtelijk verveeld haalde Ishtar haar schouders op.

"Er was niets aan. Dat zou een voedster gedaan kunnen hebben."

"Ik weet dat je ze liever in een gevecht doodt, Roodrug, maar ik houd je liever heel."

Ishtar voelde een steek toen Ma dit zei. Ze keek haar fel aan.

"Ik had hem aangekund. Met één hand op de rug als het moest!"

"Wees toch niet zo lichtgeraakt. Ik weet dat je hem de baas kon, maar hij werd streng bewaakt. Zou je ook tien mannen de baas kunnen als ze kwamen toestromen op de krijgsgeluiden? Geloof me: ze doden tijdens of na de geslachtsgemeenschap is de veiligste manier."